

malimi Antigonami
ki ob igralih
kopljejo grobove
za ptice iz Zajčevih pesmi

Da bi ostali
mogoče
samo ne v filmih ali
umetnostnozgodovinskih učbenikih
raje v nogavicah po bodljikavi travi
kdovekam
dokler
lasje ne osivijo bolj
od njihovih dni

Navsezgodaj zjutraj sem končno napisala zadnjo piko
in nato legla v presledke med besedami
ki pravzaprav niso imele veliko smisla
Tolstoj se je v moji razvlečeni pižami
sprehajal po robovih papirja
in s prsti krožil po moji koži
ki se je videla skozi strgane najlonke
spet lažeš je šepetal
čeprav je vedel da drugega sploh ne znam
in počistil kristalne delce sladkorja
z moje črne mize

kljub temu da sem mu že večkrat povedala
da me ta prizor spominja na nočno nebo
ni noči šepeta
le zvok tipkovnice
ki se sliši kot dež
in tvoj črni lak
ki se že dolgo kruši na papir
utihnem in on se smeje, smeje, smeje
ter mi v čaj nalije aceton
da črko za črko zbledim v
pozabo

šel si korak predaleč

razpadla bova v sinonima
in to je ena stopnja
metafizike preveč

oblačiš se

prestrašeno izjaviš
ne da bi vedel
da bom ravnokar zagrmela
v neki drugi nevihti
daleš stran od tvojega
temena

Iz strahu ne plešemo z ljudmi
s katerimi si želimo plesati
zapiramo okna med nevihto
da bi preslišali grmenje
in se pretvarjali
da je povsem običajen dan
in se lepo oblačimo
in depiliramo
celo po rokah
čeprav ne vem
ali komu zares pristojijo
gladke perutničke
razen že mrtvim kokošim
in preslišimo
ustavljanje vlaka
na razmočenih železnicah
na ulici pozdravimo ljudi
za katere si želimo
da bi ostali bolni
in hkrati odvrnemo pogled
ko se srečamo s seboj
v nekem preteklem deležniku
ponoči tišamo korake

in klišeje
ter raje umiramo
za kroničnimi napadi povprečnosti
tako kot ta pesem
ki v strahu pred nesmislom
beži
v naslednji verz
čeprav je v prejšnjem
še dovolj prostora
za novo
besedo